

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Cap. V. Elucidatur initium Imperii Tiberii, & palàm fit, à priore derivatum
annum 15. ejusdem cæsaris in Evangelio S. Lucae, nbi asseritur de Christo:
erat incipiens quasi annorum triginta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

Si ergo, ut communissima tenet, & infra sect. 3. ostendetur, vita Christi in terris non est extendenda ad annos plures, quam 33. vel cæptos, vel expletos, mors ejus in 30. Æ. V. annum, seu Julianum 75. incidere nequit.

3. Hipponensis antistes serm. 154. de tempore Epiphaniæ anno 1. sequente natalem servatoris, die Dominico signat, etiam ex eo laudibus celebrans ipsum diem Dominicalem quod in illa Dominus noster JESUS gentibus corporaliter apparere fuerit dignatus. Anno Julian 41. littera E. congruebat in calend. Romano quoad bissextos corrupto à sacrificulis, ut videre est in Tab. Cap. I. hujus Sect. exhibita. Dominicalis littera F. anno 41. apposita diei Decembris 22. ostendit 25. mensis ejusdem deberi feriam IV. adeoque Epiphaniæ Januarii die 6. congrueret non ipsa Dominica, sed feria II. si proin hac in re deferre volumus magis Augustini authoritati, Christum non possumus dicere natum anno exeunte 41. Juliano, adeoque nec mortuum anno Æ. V. trigésimo seu Juliano 75.

5. Denique, quod jam insinuavi, modò dictus Æ. V. annus excluditur omnibus iis rationibus, quibus vigésimus nonus infra adstruetur.

CAPUT V.

Ostenditur duplex initium Imperii Tiberii, & quòd S. Lucas à priore annum decimum quintum ejusdem Imperatoris putarit, quando Christus erat incipiens quasi annorum triginta.

Opinio, quæ una restat, de morte Christi signanda Semini Coss. Rufo & Rubellio, seu anno 29. Æ. V. aut 47. Juliano monstri instar apparet prima fronte, utut in eam Patres & Scriptores gravissimi ac vetustissimi pleno agmine conspicerent. Ille enim ipse annus cum decimo quinto vel sexto Tiberiani Imperii convenit. Si itaque istud derivetur ab obitu Augusti Æ. V. Christi adum, anno decimo quarto, seu Juliano quinquagesimo nono die mensis Augusti 10. juxta receptissimam Chronologorum secuto, in 28. vel 29. Æ. V. incurres. Ubi ergo tempus suppetit tribus paschatis

schatis à Christo Duce Jordanis undis tincto transgendis, & à Joanne Evangelista tam luculentè assertis? Certè S. Iræneus Lugd. Galliæ Episcopus accusat Gnosticos (hæretici fuere circa medium secundum Christicolarum sæculi emergentes) quòd unum duntaxat à suscepto Baptismo prædicationis annum tribuerint Domino, libròque II. adversus hæreses ex S. Scriptura ostendit triennium à Baptismo ad mortem Christi fluxisse, & ita sermonem concludit: *Quoniam autem tria hæc paschatis tempora non sunt unus annus, omnis quilibet confitebitur.* Ergo cum tam iste, quàm PP. plurimi alii asseverent, Christum Dominum mortuum esse geminis Coss. seu anno Æ. V. vigesimo nono, dicendum erit, illi vel præcedenti vigesimo octavo, minimè convenire annum decimum quintum Tiberiani Imperii inchoati à morte Augusti, sed annum istum à D. Luca citatum fuisse deductum ab epocha alia, eà nimirum, qua Romanus Senatus Octaviano, dum invivis adhuc iste degebat, annuente, & petente ipso Tiberio contulit jus proconsulare in omnes Provincias & exercitus Romanorum, potestatemque tribuniciam, adeoque verè dici potuit in consortium Imperii ab Augusto assumptus ipse Tiberius.

Ratio prima ita sentiendi est Patrum auctoritas, quam, ubi possumus tenemur salvare. Sic autem adstruenda Tiberii Imperii duplici epocha, quarum prior auspicietur à decreta Tiberii per Romanos Senatores proconsulari & tribunitia potestate, posterior ab Augusti obitu, salvabimus illorum opinionem de Servatoris obitu geminis Coss. signando, ut ex dicendis liquebit, alias minimè salvabimus, ut ratione 6 & 7. ostendetur specificè de Tertulliano, & S. Augustino.

2. Prioris illius epochæ recepti in Augusti Imperii consortium habemus indicium in monumento apud suburbium Ancyrae reperto, quod primùm Bousbequius ex ipso lapide descripsit, deinde Schottus in-victore, ac Gruterus pag. 230. inter reliquas Inscriptiones, & ex is Emmanuel Schelstrate Diss. I. c. 2. art. 4. edidit. In eo autem monumento Cæsar Augustus Iustrum à se conditum refert *Collega Tiberio sexto Pompejo, & sexto Apullejo Consulibus.* Fuit hic duorum-sextorum annus Consularis vitæ Augusti postremus, adeoque Æ. V. Christiadam decimus quartus. Igitur Imperii in vivis adhuc existente Augusto jam confors fuit Tiberius.

3. Tacitus in suis Annalibus Tiberium Augusti filium & *Collegam Imperii* nuncupat: vivente igitur adhuc Octaviano Cælare & ipse Tiberius imperavit, adeoque à primordiis istius prioris imper-

perii anni regiminis ejus censerî poterunt. Citatus autem scriptor l. I. Annal. de Tiberio sic: *Illuc cuncta vergere* (post mortem videlicet Caii Cæsaris) *filius, Coll. ga Imperii, consors tribunitia potestatis assumitur.*

4ta. Ex Vellejo Paterculo l. 2. constat, Tiberio postulante patre ejus (Augusto videlicet, qui defuncto Caio Cæsare Tiberium ad optârât) *jus in omnes provincias & exercitus par illi, quod ipse Augustus habebat, collatum fuisse à Senatu Romano, & tribunitia potestatis consortione equatum esse Augusto*: adeoque anni Imperii Tiberii inde poterunt capere numerationis exordium.

5ta. Clemens Alexandrinus l. 1. Stromatum Tiberio annos Imperii XXII, & aliquot menses tribuit, quot annos reverà Tiberius solus post Augusti decessum è vivis imperavit, nam anno Æræ Christi adum decimo quarto die 19 Augusti immediatè successit Octaviano eadem die vivis erapto, regiménque protraxit ad Martium usque anni ejus Æ. V. trigésimum septimum. Deinde idem Clemens Alexandrinus secundùm aliorum computum annos viginti sex cum semestri eidem Tiberio assignat. *Quidam, inquit l. c. Romanorum Imperatorum tempora sic describunt: Tiberius annis 26. mensibus sex, diebus novendecim.* Ergo duplex vigeat Tiberii imperii epocha ante Clementem Alexandrinum, una añorum viginti duorum, altera viginti sex, eaque non utraque à morte Augusti accersenda. Si enim ambæ fuissent concordes in exordio, juxta scriptores añorum Tiberiani Imperii, quos aiqui viginti duobus, alii annis viginti sex concludunt, illas utpote añorum numero inæquales in epilogo discordare necessum erat: atqui Tiberii obitus, adeoque imperii ejus finis à scriptoribus omnibus consignatur uno eodémque anno, videlicet Juliano octuagesimo secundo, Æ. V. trigésimo septimo, Proculo & Nigrino Coss, nullúsque ostendi potest alicujus nominis Author, qui anno alio Tiberii supremum fatum signârit: dicendum ergo erit, Auctores discrepâsse in Tiberiani Imperii initio. Horum enim quidam cum Clemente Alexandrino illud ab obitu deduxère Augusti, alii verò à dignitate Proconsulari collata Tiberio.

Sexta, Tertullianus à Schelstrate citatus Diff. I. c. 3. a. 2. ait, *Christum Dominum anno duodecimo Tiberii revelatum* (seu baptizatum) *anno autem decimo quinto ejusdem Tiberii cruci affixum fuisse*: Ergo

ab alio principio Tertullianus annos Imperii Tiberii derivavit, quam S. Lucas, nempe à morte Augusti prior, à dignitate verò Proconsulari posterior: aliàs manifestò Evangelistæ contrarius foret Tertullianus.

Septima, quando D. Lucas recenset anno decimo quinto Tiberii factum esse verbum Domini supra Joannem non utitur voce græca τῆς βασιλείας, quod Imperium solius Tiberii indicasset, sed τῆς ἡγεμονίας, quæ indifferens censetur ad quaecunque Imperium. Et de Pilato loquens idem Hagiographus vocabulum usurpat, ἡγεμένωτος τῶ ποντίῳ πιλάτῳ τῆς ἰουδαίας: procurante Pontio Pilato Judæam: ergo probabilissimum est, quòd D. Lucas annum illum Tiberii decimum quintum ab epocha priore desumpserit. Confirmo id testimonio Hipponensis. Sanctus hic Doctor binis locis dicit ex Evangelio, & actis Christi ostendi posse, quòd duobus geminis Coss. passus sit Dominus. Primus locus habetur L. XVIII. de civit. Dei c. 54. ubi scribit, Apostolos suis sensibus probavisse, quòd Christus duobus geminis Coss. passus sit. Sicut Apostoli, inquit, suis etiam sensibus probaverunt, id est vel ita senserunt, vel etiam ore id testati sunt, adeò ut traditio Apostolica de Christo sub geminorum consulatu passo exstaret. Locus alter occurrit l. II. de doctrin. Christian. c. 28. ubi S. Antistes asseverat, id ex textu ipso actionum Christi confirmari posse. Patet autem clarissimè è textu actionum Christi, quas texuit S. Lucas Baptismum & prædicationem Servatoris referens, neutquam probari posse Filium Dei mortuum esse Geminis Coss. anno videlicet Imperii Tiberii decimo quinto vel sextodecimo, si anni illi putandi veniant ab Imperio post Augusti fata inchoato: ergo dicendum est, Augustinum sensisse, quòd Evangelista annum decimum quintum Tiberici Imperii à principio alio deprompserit. Verbo ex his, & quæ in rem afferri possent pluribus aliis tam est liquidum anno decimo quinto Imperii Tiberii à morte Augusti inchoato non esse passum Dominum, ut nil queat esse liquidius.

Videamus modò, quo anno proconsulare illud Imperium, & potestas illi par, quam ipse habebat Augustus, ita ut hujus Collega Tiberius & jure dici meruerit, & publicis in monumentis à Casare Octaviano etiam dictus sit, eidem Tiberio accesserit. In Dione l. 56. de Tiberio & Germanico loquente hæc referuntur: *Tiberius & Germanicus, cui* (seu priori ut notat Antonius Pagius) *proconsulare erat*

erat Imperium impressionem in Germaniam fecerunt. Erat hic annus *Æ. V. undecimus*, Julianus 56, quo jam ea dignitate Tiberius fulgebat, adeoque minimum triennio ante Augusti obitum illam recepit. Suetonius Cap. XXI. scribit: *petente Augusto legem per Coss. latam, ut Tiberius cum Augusto provincias communiter administraret, simulque censum ageret*, idque triennio post varonianam cladem factum memorat. Clades ea Chronologorum consensu incidit in annum *Æ. V. nonum*, Julianum quinquages. quartum: ergo anno ejus *Æ. duodecimo* Proconsulare Imperium Tiberio accrevisset. Verum cum ex Dione habeamus, quod jam anno *Æ. V. undecimo* ea dignitate munitus Tiberius Germaniam petierit, triennium illud à clade varoniana inclusivè erit putandum, ita ut annus *Æ. Christiana V. nonus* dicatur primus, & decimus *Æ. V. cladis* secundus, undecimus denique ejusdem epochæ tertius stragis varonianarum legionum. Sed quamvis etiam unius hinc anni ambiguitas subsit, utraque tamen epocha Imperii Proconsularis Tiberii sive a *Æ. V. undecimo* sive duodecimo inchoata intento meo deserviet. Annus siquidem vigesimus nonus istius *Æ. V. christiadum* Coss. Geminis indubie signatus, erit vel decimus octavus, aut nonus Imperii Tiberiani primi, quo Domi. um cruci pro nobis suffixum tenuere Patres, & Auctores antiquissimi, adeoque Christum Ducem nostrum baptizatum & revelatum credidère anno juxta Lucae Evangelium decimo quinto ejusdem Imperii Tiberii à priore epocha derivato. Porro Patrum aliqui DEI Filium mortuum dicunt anno 18. alij 19. hujus Proconsularis Imperii. Utrique nihilominus in anno Dominicæ Passionis scilicet *Æ. V. vigesimum nonum* ex integro conveniunt. nam geminorum consulatui illam unanimiter tribuunt, ut subin ostendatur. Nil proin in præsentiarum facit illa unius anni in primordiis Imperii Tiberii discrepantia.

Neque dicas, Baptismum servatoris dandum præcisè Tiberij Imperij anno decimo quinto, cum probabile admodum sit, eo ipso anno Christum Ducem voluisse tingi Jordanis undis, quo Joannes Baptista attestante Luca baptismum poenitentiae & prædicabat, & dispensabat, tertio nempe Imperij Tiberij lustro seu anno decimo quinto. cum autem triennio, & paulò amplius à baptismo recepto juxta communiorum opinionem Dominus prædicarit, annus præcisè decimus octavus istius Tiberiani Imperij Passionis Dominicæ erit deputandus. Sed

resp. n. c. quia si post pascha anni decimi quinti prioris Imperij Tiber. Baptismum & prædicationem Christus suscepit, quatuorque, ut infra ostendetur, subin in vivis transegit paschales solennitates, non obstante baptismo labente anno Tiberii decimo quinto post pascha suscepto, deveniemus ad annum ejusdem æræ Tiber. decimum nonum cum paschate quarto, & Æ. V. anno vigesimo nono concurrentem.

Hinc autem colligitur admissa hæc proconsularis Imperij Tiberij epocha Evangelistam Lucam Patribus optimè conciliari, quod quidem, ut nuper insinuavi, vel maximè præstandum, si nullum inde inconveniens timetur, prout nil tale hic apparet, præsertim quando gravissimis insuper rationibus hæc proconsularis regiminis æra, ut isto ostensum capite, & pluribus adhuc ostendunt prælaudati Antonius Pagi & Emanuel Schelstrate, fulciri queat.

Satisfaciendum insuper est Petavii & aliorum rationibus, contententium annos Tiberici Imperij nequaquam profluere à dignitate illa proconsulari. id. Quia illa summa potestas in provincias & exercitus simpliciter nomine *Imperii* venire nequit, eò quòd adhuc esset subjecta arbitrio Augusti, eamque etiam habuerit Germanicus, quin idcirco *Imperator* nuncuparetur. Respond. cum supra ostensum sit, Tiberium, in vivis adhuc degente Octaviano, & Imperatorem, & Collegam Imperii dictum esse, claret hominis dignitatem tantam extitisse, ut jure nomen *Imperii* mereretur. Videtur etiam gratis asseri, potentiam illam fuisse Augusti arbitrio saltè penitus subjectum, tum quia Tiberius eam instructus ab ipso Augusto dictus est *Imperii Collega*. ex notione verò vocis *Collega*, & ex alijs cumulativè assumptis ad Romanum Imperium satis constat, quòd unus alteri proprie *subjectus* dici nequierit, licèt ille, qui in consortium regiminis fuerat susceptus primas aliqua ratione concederet Imperatori sese assumentis, tum quòd potestas illa proconsularis non ab Augusto, sed ad illius petitionem à Senatu Romano fuerit Tiberio collata. De Germanico nil simile constat, cum nullibi legatur ab Augusto nuncupatus *Imperii Collega*, neque ab ullo scriptorum referatur imperasse vivente Octaviano, neque etiam claris documentis probari queat, quòd Germanico obvenerit Senatùs-Consulto *ius in provincias & exercitus omnes Romani domini Augusteo par*, quo tamen Auctorum classicorum asserito ex dictis liquet Tiberium fuisse præditum.

Dicunt

Dicunt 2. Si superstite etiamnum Augusto Imperator verè dici potuit Tiberius, cur nomen hoc Cæsare mortuo illi delatum est à senatu Romano? quare illud recusavit Tiberius? Suetonio autem apto teste cap. 26. refertur: *prænomen quoque Imperatoris in vestibulo recusavit*, Tiberius videlicet, cum eidem à senatu illicò post Augusti fatum dignitas illa cum multis aliis prærogativis decerneretur. An prudenter titulum senatus conferre potuit, quem triennio, aut saltem biennio antè Tiberius jam gesserat? an hic citra notam recusare illius prænominis honorem quem antehac sibi attributum ultrò admisit? Respond. conjecturis hisce qualemcunque veri speciem præferentibus debere præponderare ipsa facta. Claret ex Inscriptione lapidari Ancyrana, ipsius Augusti ore *Collegam Imperii* nuncupatum Tiberium. Certum est, à scriptoribus Romanis adhuc in vivis agente Cæsare Augusto Tiberium dictum, & scriptum fuisse *Imperatorem*: ergo etiam indubium sit, annos Imperij Tiberiani ab illa epocha desumi potuisse in Authorum, quà sacrorum, quà profanorum lucubratis.

Cæterùm Senatus Imperatoris titulos deferre Tiberio prudenter potuit, uti Augusto ipsi ab Actiaca victoria detulerat, licèt pridem assumptos. Ostendere sic fors Senatores volebant, id munus neutiquam esse hæreditarium. Quamvis autem prænomen Imperatoris ante Octaviani obitum competeret Tiberio, non tamen congruebat soli, nunc autem uni ipsi velut antonomasticè deferebatur, cum alius Imperator non superesset. Accedit, quòd Imperatorio titulo recens confirmato novi alii jungerentur, ut *Patris Patria*, *Augusti*, quos superstite Augusto necdum Tiberius acceperat. Prudenter verò prærogativas hæc ab ipso recusatas, aut potius callidè, Suetonius docet c. 25. cunctationis Tiberianæ causas ita recensens: *Cunctandi causa erat metus undique imminentium discriminum, ut sæpe lupum tenere auribus se diceret: nam & servus Agrippa* (hunc liberius olim ab Augusto adoptatum decedente Augusto, vel Tiberii mater Livia Octaviani uxor, vel ipse Augustus occidi iusserat, ut idem Suetonius c. 22. refert) *Clemens nomine non contemnendam manum in ultionem Domini compararat, & L. Scribonius Libo Vir nobilis res novas clam moliebatur, & duplex seditio militum in Illirico, & in Germania exorta est. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinem, ante omnia, ut aquarentur stipendio*

*Pratoriani Germanicianis. Quidam etiam Principem detrectabant non à se datum, summæque vi Germanicum, qui tum his preerant, ad capeſſendam rempublicam perurgebant, quamquam obſtinate reſiſtentem; Quem maximè caſum timens (Tiberius videlicet) partes ſibi, quas Senatui liberet, tuendas in republica depoſcit, quando uniuerſa ſufficere ſolus nemo poſſet, niſi cum altero, vel etiam cum pluribus. Simulavit et valetudinem, quo equiore animò Germanicus celerem ſucceſſionem, vel certè ſocietatem Principatûs operiretur. Ita Suetonius. Tacitus quoque l. i. Annal. deſcribens Tiberij moras in luſcipiendis dignitatibus à Senatu delatis iſta ſubnectit: *Cauſa præcipua ex fomidine, ne Germanicus, in cuius manu tot legiones, immenſa ſociorum auxilia, mirus apud populum favor habere imperium, quàm expectare mallet. Ecce imperii ſine Collega à Tiberio recuſari rationes complures, easque ſingulas, meo quidem iudicio non parùm validas. Quæ etiam ex prædictis Scriptoribus deprompta oſtendunt, non fruſtraneam fuiſſe Tiberij matris Liuiæ anxietatem, ne antè conſtaret, in extremis verſari Auguſtum, quàm in urbem ipſe Tiberius advenſſet.**

Opponunt contra duplex iſtud Tiberij Imperium tertio. Quando Tiberius victor ex Germania Romam poſt biennium reſſus eſt, qui fuit annus alter à variana clade, ſeu Æ. V. undecimus, aſſerto ſuetonii cap. 20. liquet, quòd antequam ovans Tiberius in Capitolium è ſteſſeret, curu deſcenderit, ſeque præſidenti Patri (Auguſto videlicet) ad genua ſubmiſerit: ergo anno undecimo Chriſtianiæ Epochæ V. necdum fuit conſors Imperij. Quarto idem Suetonius c. 21. aſſerit, Tiberius à ſenatu lata ſententia coadminiſtratorem Imperij una cum Auguſto conſtitutum in Illirium proſectum eſſe, ſtatimque ex itinere revocatum morti repente propinquante Cæſare Octaviano: ergo illo ipſo anno ad id honoris, ut cum Auguſto Collega eſſet Imperij, aſſumptus Tiberius, quo ipſe Auguſtus mortalitate exutus eſt, hoc ſiquidem haud obſcure indicant illa Suetonii verba: *Ac non multò poſt lege per Coſſ lata (ut ſcilicet cum Auguſto Imperium teneret) in illirium proſectus eſt:* ergo iſta duplex Tiberij epocha quantuſcunque innitatur fulcris, difficultatem non enodat de anno decimo quinto Imperij Tiberij: nil enim una ab altera diſtaret ſaltem non annuo ſpatio.

Reſp.

Resp. ad 3. n. c. tum quia etiam confors Imperii suo potuit se collegæ submittere, filius nempe patri, tum & præcipuè, quia primum postea in consortium Imperij assumptus est. Docet id expressè Suetonius actum à Tiberio in urbe triumphum memorans, & cit. c. 21. subdens: *ac non multò post lege per Coss. lata, ut Provincias cum Augusto communiter administraret, simulque censum ageret, condito lustro in Illiricum profectus est.* Ad 4. resp. illud, *ac non multò post* non esse referendum ad sequentia, profectio nempe Tiberij in Illirium, sed ad antecedentia, videlicet, quod à triumpho celebrato haud notabile tempus intercesserit usque ad legem Senatûs, seu quòd ea lex condita fuerit vel ipso anno undecimo vel anno sequenti V. Æ. christiadum. Patet hoc ex iis verbis *condito lustro profectus est.* Igitur profectio illicò quidem post conditum lustrum, non autem statim à collata Tiberio Imperij dignitate suscepta est. Quòd si iustes, saltem quinquennium non intercessisse inter legem à Senatu latam, ut Tiberius simul cum Augusto imperaret, ac censum ageret, adeoque minimè à Tiberio lustratam urbem *ex acto quinquennio.* Resp. id. id nil referre: nam assumi potuit ad censuram Tiberius unacum Augusto agendam, quando id muneris jam antea soli Augusto fuerat delatum, quinquennio autem illius census ante profectioem Illiricam transacto potuit à Tiberio *condi lustrum.* 2.ò cum teste Dionel. 56. victoriæ de Dalmatis à Tiberio relatæ nuncium attulit Germanicus, ejus ergò tum Augusto, tum etiam Tiberio nomen Imperatorium atque triumphus est decretus. Contigit hoc Æ. V. anno decimo juxta Schelstrate, anno nono, si Petavium sequimur. Ergo jam annis quinque Tiberius cum Augusto imperabat, saltè eatenus, quatenus nomen Imperatoris jam à quinquennio ipsi erat à Senatu decretum, quando anno XIV. Æ. V. lustrum condidit: ergo licet inter legem Senatûs relatam à Suetonio, vi cujus etiam Collega Imperij constitutus Tiberius jus in Provincias & exercitus omnes Romanorum Augustæo par obtinuit, usque ad conditum lustrum illo anno XIV. Æ. V. non intercesserit quinquennij capedo, potuit tamen ista intercessisse inter delatam Tiberio potestatem & agendi censum & condendi lustrum. Neque huic obstat, quòd Suetonius dicat, Tiberio *lege per Coss. lata* factam potestatem administrandi provincias, ac *agendi census*: nam etiam Augustus anno Æ. V. nono aut decimo jam erat certo certius Imperator, & tamen ei à Senatu nomen Imperato-

ratorium tunc rursus decretum est: ergo licet Tiberius jam habuerit censoris munus, quando in consortium Imperii cum Augusto administrandi lege per *Coss. lata* assumptus est, pariter agendi census potestas ei per Senatum iteratò confirmari potuit.

CAPUT VI.

Ostenditur mirabilem illam Solis defectionem in Domini obitu spectatam contigisse anno vigesimo nono Æ. V. Olympiadis ducentesimæ primæ.

Certum est, miraculosam phæbi obscurationem Christo in cruce pendente à plurimis quæ judæis quæ ethnicis visam congruere debere anno imò & diei, quam chronologus morti servatoris deputarit. Diem autem illam insignitam fuisse sexta feria & plenilunio, seu paschate hebraici populi, tum Evangelistarum testimonium & Dionysii Areopagitæ aliàs adducti assertum geminum, tum communis Patrum sensus, ac scriptorum penè omnium opinio confirmat. In quem porrò Æ. V. annum naturæ illud portentum inciderit, nec Evangelistæ, nec testis de visu Areopagita expriment. Neque hic quidquam possunt Tabulæ Uranicæ ad solâ naturæ, quæ in cœlis occurrunt, referenda phænomena idoneæ claves, cum omnem naturam excedat phæbi Eclipsis proximè plenilunium spectanda. Solus Phlegon Hadriani Libertus annum illum per Olympiadas indicat. Sed is ipse citari à diversis solet diversimodè, utpote loco, ubi portenti tempus signat, à scriptoribus, qui id inde hausserunt, vel malè intellecto, vel miserè depravato. Eusebius in Chronico scribit à Phlegonte rem miraculosam consignatam esse anno IV. Olympiad. ducentesimæ secundæ. Congrueret iste Æ. V. anno 33. à Januario usque ad solstitium æstivum, anno verò Æ. V. 32. à Junio ad finem anni. Sed Africanus uno post Phlegontem sæculo florens, nam iste Hadriani ævo, ille sub Heliogabalo vixit, & suis ipse oculis Phlegonticum opus de Olympiadibus Libris XVI. teste suida con-